

Arrest

nr. 349 289 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL HADDADI
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestina afkomstig*" te zijn, op 8 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 25 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. EL HADDADI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

"1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)" van 25 juli 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 25 oktober 2026. Verzoeker beschikt ook over een Grieks reisdocument voor

vluchtelingen dat geldig is tot 9 januari 2029 (Documenten, stuk 5, nrs. 6-8; Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, aanvraag Cedoca derde landen van 28 april 2025). Verzoeker betwist dit niet (NPO, p. 5-6).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse

autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met het OSAR-rapport van oktober 2024, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een achttentwintjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

De bestreden beslissing merkt hieromtrent terecht het volgende op:

“Ook de voorschriften voor een radiologisch en neurologisch onderzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten kunnen, voor zover ze leesbaar zijn, hoogstens aantonen dat bijkomende onderzoeken nodig zijn, maar tonen geen voldoende significante kwetsbaarheidsfactor van uw kant. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw gezondheidsprobleem, zoals gedocumenteerd in België (ademhalingsproblemen, rugpijn en mogelijke epileptische aanvallen) niet in die mate gekarakteriseerd is dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt.

Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Het CGVS merkt ook op dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden hebt aangegeven (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ), dat u geen kwetsbaarheid hebt aangegeven (zoals medische of psychologische problemen, slachtoffer van geweld) bij de registratie van uw aanvraag voor internationale bescherming en dat u ook expliciet verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben (CGVS, p. 3). Tijdens uw interview bij de DVZ sprak u wel over uw rugpijn (Bijkomende vragen M-status Griekenland), maar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u daar ondertussen geen last meer van hebt (CGVS, p. 5).”

Ook had verzoeker een werkongeval waarbij zijn schouder verwond raakte (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13,17). Evenwel blijkt geenszins uit verklaringen, noch uit enig medisch objectief attest, dat

verzoeker hiervan nog steeds enige hinder zou ondervinden en bijgevolg beperkt zou zijn in zijn zelfstandig functioneren.

Waar verzoeker betoogt dat hij kwetsbaar is vanwege diens herkomst uit Gazastrook en de problematiek aldaar, overweegt de Raad dat een zulke algemene verwijzing niet volstaat om een kwetsbaarheid aan te tonen. Dit dient te worden bewezen aan de hand van concrete, persoonlijke elementen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-verblijfsvergunning beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Op 14 oktober 2024 vertrok verzoeker uit Griekenland (DVZ-dossier, stuk 7, DVZ-verklaring, vraag nr. 33).

Tijdens het verblijf van verzoeker in Griekenland blijkt evenwel dat hij stevast kon werken en zich geenszins in een situatie van materiële deprivatie bevond. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terdege:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er in Griekenland wel degelijk in slaagde om verschillende verblijfplaatsen te vinden. Zo kon u bij verschillende werkgevers ook verblijven: u verbleef in een tent tijdens uw werk bij de Pakistanen en in een caravan bij de paardenboerderij. In Kreta huurde u dan weer samen met enkele andere mannen zelf een studio (CGVS, p. 15). In de periodes dat u dan toch op straat moest verblijven kon u dan weer terecht bij uw vrienden om naar het toilet te gaan of te douchen (CGVS, p. 16). Aangezien uw jobs vaak gepaard gingen met een onderkomen, ondernam u weinig concrete stappen om een plek voor een langdurig verblijf te zoeken.

U contacteerde de overheid niet en ging slechts bij één vluchtelingenorganisatie informatie vragen. Hoewel die organisatie u aangaf dat u zelf moest zoeken, ondernam u geen andere stappen omdat u niet genoeg geld verdiende (CGVS, p. 16).

U geeft nochtans aan verschillende jobs te hebben uitgeoefend in Griekenland. Zo ging u bij verschillende Pakistanen aan de slag in de landbouw. Door conflicten met die werkgevers besloot u op zoek te gaan naar een nieuwe job. Die vond u snel, waardoor u twee maanden aan de slag kon gaan in een paardenboerderij. Daar verdiende u op twee maanden tijd € 800 (CGVS, p. 13). Hoewel u aangeeft gewond te zijn geraakt door de paarden en daarna geen zwaar werk meer te hebben kunnen uitvoeren, slaagde u er na een maand toch in om opnieuw een job te vinden. U vond via het internet een job in een restaurant in Kreta, waar u ook € 800 verdiende (CGVS, p. 14 & 18).”

“Verder moet worden vastgesteld dat u beschikte over een netwerk en middelen om uw verblijf in Griekenland en uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. Zo betaalde uw vriend K [...] in totaal € 800 voor uw AMKA en AFM. U bent ook nog steeds in contact met hem, want u moet nog een deel van het geld dat hij u leende terugbetalen (CGVS, p. 12 & 17). Ondanks dit contact deed u geen enkele moeite om uw Griekse documenten van hem terug te krijgen, aangezien u verklaart ze toch niet nodig te hebben (CGVS, p. 12). U kreeg ook € 150 van uw broer Mohamed om binnen Griekenland te kunnen reizen (CGVS, p. 15) en kreeg ook geld van verschillende andere familieleden in België (CGVS, p. 17). Ook moet worden opgemerkt dat u in Gaza een job had en dat u uw vertrek uit Gaza zelf regelde (CGVS, p. 7 & 9). Dit getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.”

Er kan uit de bovenstaande elementen genoegzaam worden geconcludeerd dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker zich niet staande zou kunnen houden bij een terugkeer naar Griekenland. Immers blijkt dat verzoeker niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, verzoeker een mate van zelfredzaamheid vertoont en kan rekenen op een ondersteunend netwerk. Het is evenwel aan verzoeker om de benodigde stappen te nemen om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

9. Inzake de door verzoeker voorgehouden problematiek met bepaalde personen, motiveert de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

“U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen die u met uw belagers hebt gehad, of indien deze problemen zich bij terugkeer naar Griekenland zouden voordoen, geen of onvoldoende gebruik zou kunnen maken van de beschermingsmogelijkheden die in Griekenland beschikbaar zijn. U kon hiervoor trouwens wel degelijk terecht bij de politie. U diende immers een klacht in die u ook voorlegt (CGVS, p. 5 & groene map, stuk 10). In dit verband hebt u dus niet aangetoond dat u met onverschilligheid van de Griekse autoriteiten bent geconfronteerd. Bovendien moet worden benadrukt dat de door een nationale autoriteit geboden bescherming effectief moet zijn. Deze bescherming hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming bieden tegen alle handelingen van derden. De autoriteiten hebben een plicht om de burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverplichting in. Bovendien kan geen enkele rechtsregel absolute bescherming bieden, maar volstaat het dat er redelijke maatregelen bestaan om vervolging of ernstige schendingen te voorkomen.”

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn aanvullende nota's van 6 mei 2026 en 10 juni 2026 en het betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 22 april 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota van 6 mei 2026 heeft aangebracht. Hoewel de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, zoals het AIDA-rapport van september 2025, de UNHCR “Greece fact sheet” van september 2025 en het RSA-rapport van april 2026, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Hetzelfde geldt voor de andere stukken die verzoeker neerlegt in zijn aanvullende nota van 6 mei 2026.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.4. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota van 6 mei 2026 een psychologisch attest van 2 mei 2026 neer. Het attest spreekt o.m. van een complexe posttraumatische symptomatologie, hyperwaakzaamheid, angst, depressie, slaapstoornissen, schuldgevoel van de overlevende en een aanhoudende familiale angst, aantasting van het gevoel van waardigheid en eigenwaarde. Een onderbreking van therapeutische continuïteit wordt afgeraden en een regelmatige psychologische opvolging wordt aangeraden, minstens tweemaal per maand met mogelijkheid tot intensivering in geval van verergering van de angst- of depressieve symptomen. Men dient rekening te houden met het risico op psychische decompensatie in geval van terugkeer naar Griekenland. De psycholoog besluit tot een ernstige psychische kwetsbaarheid.

In de aanvullende nota van 10 juni 2026 legt verzoeker een nieuw psychologisch rapport van 31 mei 2026 neer (stuk 1) en twee artikelen betreffende de dood van zijn broer (stukken 2 en 3). Het psychologisch attest bevestigt de vaststellingen van het vorige psychologische attest van 2 mei 2026 en spreekt bovendien van een gevorderde staat van emotionele uitputting, contextuele suïcidale kwetsbaarheid en een somato-psychische broosheid. Zijn broer, een journalist, werd op 21 januari 2026 in Gaza gedood samen met twee andere journalisten. Zij werden gevisieerd omwille van hun activiteiten als journalisten (stukken 2 en 3). Het attest stelt dat het overlijden van zijn broer een bijzonder ernstige psychische impact heeft gehad op verzoeker en heeft geleid tot een aanzienlijke verergering van zijn psychologische toestand (stuk 1). Het psychologisch verslag bespreekt de impact van dit overlijden op verzoekers mentale toestand. Het verslag benadrukt eveneens de aanwezigheid van suïcidale gedachten bij verzoeker. De psycholoog is dan ook van oordeel dat deze situatie een grote klinische waakzaamheid, een nauwe opvolging evenals een stabiele en veilige omgeving vereist. De aanvullende nota wijst erop dat deze elementen aantonen dat de psychische toestand van verzoeker bijzonder fragiel is en dat iedere maatregel die zijn gevoel van onveiligheid zou

kunnen verergeren of een nieuwe destabilisatie zou kunnen veroorzaken, een ernstig risico op psychische decompensatie inhoudt.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoeker thans leeft en uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoeker kampt met psychologische problemen, volstaat dit op zich niet om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er verder op dat het bestaan van medische noden en zelfs een verschil in de kwaliteit van de gezondheidszorg tussen lidstaten niet volstaat om een dergelijk risico aan te tonen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke zorgen, noch dat deze zorgen daar volledig onbestaande of ontoegankelijk zouden zijn.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.5. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 6 mei 2026 nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, waaronder arresten van de Verenigde Kamers, is een verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP